

TAHEREH MAFI

UNELTIRI FĂRĂ SFÂRȘIT

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI **UN REGAT ÎNTREȚESUT**

Traducere din limba engleză și note de
IOANA BENA

LEDA EDGE

UNU

یک

— NU! A STRIGAT KAMRAN. FOCUL...

Cuvintele i s-au stins pe buze.

Privea cum Alizeh se năpustea înspre flăcările care-i ajungeau până la coapse, urmărind totul cu o uimire atât de adâncă, încât s-a lăsat moale la pământ, simțind doar cum frigul podelei de piatră i se strecoară prin mătasea ferfenițită a pantalonilor. Kamran avusese măcar avantajul hainelor grele încărcate de bijuterii, așa că focul nu reușise să-l devoreze foarte repede. Însă Alizeh... Ea purta o rochie dintr-un material ușor ca o boare.

Focul are să-i topească toată carnea de pe oase, se gândea el în timp ce ea străbătea flăcările fără grijă și rochia ei diafană era aspirată într-o clipită de inelul de foc, acel lucru monstruos trezit la viață de vrăjile tânărului rege tulanian. Cyrus, regele Tulanului, stătea chiar în fața lui Kamran cu sabia încă ridicată pentru lovitura fatală, și doar vederea lui Alizeh, care se îndrepta acum spre el, îi mai reținea brațul. Kamran privea fără să înțeleagă cum ea își domolea flăcările de pe rochie cu mâinile goale, stingând focul așa cum cineva ar fi stins o scânteie de lumină. S-a uitat la rămășițele hainelor lui făcute scrum, apoi la sângele care-i picura printre degete. Încet, și-a ridicat din nou privirea spre Alizeh, având încă luciditatea să

înregistreze că ea ieșise nevătămată din infern, chiar dacă rochia sa avusese de suferit. A clipit, buimăcit de imposibilitatea unui asemenea lucru – fie visase, fie fusese o iluzie. Nu reușea să-i dea de capăt.

Nu, nu reușea să înțeleagă nimic.

În graba ei, Alizeh se împiedicase de coroana căzută a regelui și, din fugă, trimisese învârtindu-se greaua moștenire până la Kamran. Acesta privea acum coroana, cuprins brusc de un tremur, în care se împleteau șocul și frigul, aducându-i aminte...

...că bunicul său e mort.

Regele Zaal era întins pe spate în fața tuturor, cu sângele băltind sub trupul lipsit de viață și cu gura larg deschisă, schimonosită într-un țipăt împietrit. Bunicul său se târguise cu diavolul pentru a-și prelungi viața – și, în cele din urmă, Moartea îl devorase pe rege într-o clipită și fără urmă de demnitate. Suveranul și păcatele sale se stinseseră împreună. Mușchii prelungi și fără vlagă ai celor doi șerpi albi gemeni, încă lipiți de umerii palizi ai unui rege iubit, zugrăveau o scenă atât de grotescă, încât lui Kamran i-a venit brusc să vomite; și-a sprijinit mâinile nesigure pe podeaua înghețată și a început să se întrebe, cu o groază crescândă, câți copii ai străzii fuseseră sacrificați pentru șerpii bunicului său.

Era ceva prea monstruos de imaginat.

Kamran era copleșit de dezamăgire și de un sentiment de refuz. Își dorea să rămână calm, să își stăpânească gândurile, dar conștiința îi era sfâșiată de o suferință greu de identificat – ca o durere care părea să emane din brațul stâng. Își dorea să fie altcineva. Să dea timpul înapoi. Mai presus de toate, își dorea, fără vreo urmă de exagerare, ca lui Cyrus să i se fi permis să-l ucidă.

Șoaptele spectatorilor lor, până atunci tăcuți, crescuseră constant între timp și acum ajunseseră la un crescendo alarmant, iar zgomotul lor deștepta în Kamran anii de antrenament și de vigilență. Minteaa i se trezea, ascuțită, gata să facă față scandalului, iar datoria străpungea ceața durerii, înlocuind-o cu furie și concentrare...

Un zăngănit brusc.

Kamran și-a ridicat privirea la timp ca s-o vadă pe Alizeh azvârlind sabia lui Cyrus pe podea și pe tânăr tresărind când oțelul sclipitor a lovit marmura. Regele străin o privea pe Alizeh cu o uimire care rivaliza cu cea a lui Kamran, iar frica îi schimonosea trăsăturile în timp ce ea se năpustea asupra lui.

— Cum îndrăznești? a strigat ea. Cretin oribil ce ești! Monstru inutil! Cum ai *putut*...

— Cum... cum ai trecut...

Cyrus s-a tras înapoi, clătinaându-se.

— Cum ai trecut așa prin foc? De ce nu... nu arzi?

— Om mizerabil și nenorocit ce ești! a spus ea cu furie. Știi *cine* sunt, dar nu știi *ce* sunt eu?

— Nu.

Alizeh l-a plesnit pe Cyrus peste față cu o forță ca de măciucă, iar lovitura a fost atât de violentă, încât tânărul rege s-a clătinat, lovindu-și cu zgomot capul de o coloană.

Kamran a resimțit șocul până în măduva oaselor.

Știa că ar fi trebuit să se bucure în acest moment, că ar fi trebuit să aclame acțiunile lui Alizeh împotriva aceluia rege depravat, însă mintea lui nu reușea să-și găsească liniștea, căci scena care se desfășura în fața sa nu se acorda cu rațiunea.

Cyrus părea mult prea tulburat.

Neliniștea din ochii lui, uimirea sa la apropierea ei, pașii pe care îi făcea înapoi orbește în timp ce ea înainta spre el – nu

aveau niciun sens. Alizeh susținuse în fața lui Kamran, cu câteva clipe în urmă doar, că nu-l cunoaște pe regele din sud; totuși, Cyrus, care se dovedise mai mult decât nemilos, dădea mari semne de îngrijorare în prezența ei. Dacă ar fi fost cu adevărat străini, de ce s-ar fi retras el acum din fața unei fete neînarmate pe care nu o cunoștea? Îi azvârlise sabia pe podea, îl insultase în repetate rânduri și îl plesnise peste față, iar tânărul rege care cu doar câteva clipe în urmă împlântase o sabie în inima lui Zaal nu ridicase nici măcar un deget în apărarea sa. Stătuse doar urmărind-o încremenit și *dându-i voie să-l lovească.*

Aproape ca și cum s-ar fi temut de ea.

Kamran nu îndrăznea nici măcar să respire în timp ce o bănuială cumplită își croia drum în mintea lui, iar gândul i-a provocat un spasm atât de puternic, încât a crezut că avea să-i sfărâme pieptul.

De la început, Kamran fusese uimit de transformarea lui Alizeh la bal. În câteva ore, rănilor ei se vindecaseră în mod miraculos, renunțând la snoda distinctivă a uniformei de servitoare, iar veșmântul ei mohorât de lucru fusese înlocuit de o rochie extravagantă pe care nicio servitoare nu și-ar fi putut-o permite vreodată – și totuși, el continuase să nege dovezile, fiind extrem de hotărât să o dezvinovățească de orice înșelătorie. În cele din urmă, înțelesese totuși.

Fusese tras pe sfoară.

Ochii lui s-au îndreptat din nou spre trupul prăbușit al bunicului său.

Regele Zaal încercase să-l avertizeze; îl implorase pe Kamran să vadă că Alizeh era legată de profeție și de sfârșitul vieții lui Zaal – însă abia acum, după ce bunicul său murise, Kamran înțelegea amploarea propriei sale nebulii. Fiecare cuvânt

nebunesc pe care îl spusese în apărarea ei, fiecare acțiune prostească și copilărească pe care o făcuse ca s-o protejeze...

Dintr-odată, Cyrus a izbucnit în râs.

Kamran și-a ridicat privirea; regele din sud părea palid și rătăcit. Din locul în care îngenunchease, Kamran nu-i vedea fața lui Alizeh; vedea doar groaza din ochii lui Cyrus în timp ce o privea. Tânărul își omorâse propriul tată pentru tronul Tulanului; îl omorâse de curând pe regele Zaal, conducătorul celui mai mare imperiu de pe pământ; l-ar fi omorât și pe Kamran dacă i s-ar fi acordat doar o clipă în plus pentru a-și duce lucrarea până la capăt. Acum, tiranul cu părul arămiu își revenea încet, cu bărbia mânjită de sângele care-i curgea de pe buze. Dintre toți adversarii pe care îi întâlniseră, se părea că amândoi fuseseră înfrânți de biata, blânda servitoare a Casei Baz.

— Fir-ar al naibii să fie! a spus liniștit regele tulanian. El nu mi-a spus că ești djinn.

— Care „el”? a întrebat Alizeh.

— Prietenul nostru comun.

— Hazan?

Kamran a dat înapoi. Nu fusese pregătit pentru lovitura unei noi trădări, iar șocul aceluia singur cuvânt i-a străbătut corpul cu o cruzime împotriva căreia nu avea nicio apărare. Faptul că ea era cumva aliată cu Cyrus era deja o tortură, însă ideea că ea îl lucrase pe la spate... cu *Hazan*?

Asta era mai mult decât putea îndura.

Mimase frica și inocența, îl manipulasă la fiecare pas și, cel mai rău, *cel mai rău dintre toate*, el căzuse, nebunește, în plasa manipulărilor ei. De când o cunoscuse, Alizeh se agățase de snoda ei, luptând să-și ascundă identitatea chiar și în mijlocul unei furtuni; acum stătea însă descoperită în fața unei adunări de nobili, fulgerându-l din priviri pe temutul

suveran al unei națiuni vecine și dezvăluindu-și adevărata înfățișare lumii întregi.

Și, în tot acest timp, Alizeh urzise planuri.

Kamran căzuse deja pradă durerii și mâniei; se străduia încă să cuprindă importanța ultimelor clipe, reușind cu greu să-și pună cap la cap gândurile discordante despre bunicul său, dar acum... Cum ar fi putut să înțeleagă acum ce se întâmplase? El, care se mândrea cu puterea instinctelor sale, el, care se credea un soldat capabil și plin de intuiție...

— *Hazan?* a râs din nou Cyrus, însă mâna îi tremura aproape imperceptibil în timp ce-și ștergea sângele de la gură. *Hazan?* Bineînțeles că nu *Hazan*. Cyrus s-a uitat în ochii lui Kamran și i-a spus: Ai grijă, rege, căci se pare că până și prietenii tăi te-au trădat!

Alizeh s-a întors brusc cu fața la el, cu ochii măriți de spaimă, iar roșeața ei evidentă de vinovăție a fost singura dovadă de care avea nevoie Kamran. Cu numai câteva ore în urmă, ar fi jurat că dorința ei pentru el era la fel de palpabilă ca și atingerea de satin de pe pielea lui; o gustase, îi simțise forma desăvârșită a trupului sub mâinile lui. Acum știa că totul fusese o minciună.

Infernul.

Așa arăta infernul.

Ar fi fost însă o denaturare a adevărului să se spună că această revelație i-ar fi frânt inima; nu, Kamran nu avea inima frântă – ardea de furie.

Ar fi ucis-o.

Orice urmă de blândețe naivă încă rămasă în inima lui Kamran s-a evaporat. Fusese sedus de o sirenă în timp ce era înșelat de propriul său prieten – și aproape că scuijase în fața singurei ființe care se îngrijise cu adevărat de bunăstarea

sa. Regele Zaal se vânduse răului în căutarea fericirii lui Kamran, însă fusese răsplătit doar cu lipsă de loialitate și cu trădare. Această noapte întunecată fusese provocată doar de acțiunile lui Kamran; abia acum înțelegea asta. Întregul imperiu al Arduaniei fusese expus pentru că el se arătase slab la minte și la trup.

Niciodată nu avea să se mai întâmple asta.

Niciodată nu avea să mai îngăduie ca o femeie să-i stăpânească emoțiile; niciodată asemenea tentații josnice nu aveau să-l mai clatine. A jurat acum că acest monstru din profetie avea să moară de mâna lui – avea să-i înfigă spada în inimă sau avea să moară încercând s-o facă.

Dar, mai întâi, Hazan.

Kamran i-a făcut semn unei gărzi care veghea, așteptând ordinele, și, cu o singură privire, a emis primul său decret ca rege al Arduaniei: Hazan urma să fie spânzurat.

Kamran nu s-a simțit deloc victorios în timp ce urmărea cum fostul său ministru e prins, apoi târât afară; nu a simțit nicio izbândă la auzul protestelor slabe ale lui Hazan răsunând în tăcerea uluită a sălii. Nu, Kamran simțea doar cum urcă în el o nebulie înfiorătoare în timp ce se străduia să se ridice în picioare, îndrăznind să se sprijine pe brațul rănit și dându-și seama abia în efortul ăsta sfâșietor că și picioarele îi fuseseră arse cumplit. Pielea și hainele îi erau lipicioase de sânge; capul i se părea de plumb. Era un adevăr pe care nu-i plăcea să-l recunoască, însă nu știa cât timp mai putea rezista fără ajutorul unui chirurg. Sau al unui Divinator.

Nu. Divinatorii regali erau morți. Măcelăriți de Cyrus.

Ochii lui Kamran s-au închis la această aducere aminte.

— Iblees.

Ochii i s-au deschis de la sine la auzul vocii ei blânde și trădătoare. Inima lui Kamran a început să bată din nou cu putere, uimindu-l. Nu se putea hotărî ce îl tulbura mai mult: să înțeleagă că ea și Cyrus îl aveau ca *prieten comun* pe diavol sau să descopere că trupul lui încă o dorea, încă se încălzea la simplul sunet al vocii ei...

Ea dispăruse însă.

Speriat, Kamran a căutat-o și nu a reușit s-o vadă; în schimb, l-a văzut pe Cyrus care încă se uita cu atenție la ceva ce nu putea fi decât Alizeh, care vorbise cu puțin timp în urmă...

Fără veste, ea s-a materializat din nou.

Alizeh stătea exact în același loc, doar că acum părea încețoșată, când clară, când neclară, trecând de la una la alta cu o viteză amețitoare.

Oare ea îi făcea asta lui Kamran? Să fi avut acces la magia neagră?

Acolo unde înainte fusese Alizeh acum se afla acum o pată lăptoasă de mișcare, iar vocea ei părea deformată și ca îmbibată cu apă, răsunând ca și cum ar fi vorbit din interiorul unui borcan de sticlă:

— Tooot aceeessttttiimppp aiii vvvvorrriiittt dessspreee diaaavvvolll... de ceeeeeee...

Kamran și-a trecut mâinile însângerate peste față. De parcă fiecare nouă revelație nu ar fi fost deja și mai ucigătoare decât cea dinainte... Oare acum ajunsese și orb și surd?

— ...teeee-aaa triiiimis... dee ceeee îlll iiiintttersssse-zăă vvvviaaaața meea?

Picioarele sale rănite au cedat în timp ce mintea părea să i se împrăștie în bucăți; a început să tremure și mâinile sale au căutat orbește prin aer, încercând să se agațe de ceva,

apoi a căzut cu putere pe un picior ars foarte rău, gata-gata să țipe de durere.

Dar apoi, un semn de îndurare...

Regele tulanian a spus ceva inteligibil:

— Oare nu e evident? Vrea ca tu să domnești.

Un tunet teribil i-a umplut capul lui Kamran. Nu a avut timp să se bucure de redobândirea auzului. Fusese prezis că monstrul diavolesc cu gheață în vene urma să aibă aliați formidabili – și iată încă o dovadă a înțelepciunii Divinatorilor, a avertismentelor bunicului său...

Diavolul însuși o sprijinea.

Mulțimea devenea din ce în ce mai zgomotoasă acum, iar el îi putea auzi și pe *ei*, șoaptele lor care se transformau în strigăte și isterie. Lui Kamran i se reamintea astfel că toți nobilii din Arduia erau adunați în această încăpere; oficialii de cel mai înalt rang din întregul imperiu veniseră pentru o seară de lux și sărbătoare; în loc de asta, urmau să fie martorii prăbușirii celui mai mare imperiu din lume.

Kamran nu știa cum avea să-i supraviețuiască acestui lucru.

L-a auzit pe Cyrus râzând din nou și apoi spunând clar:

— O *regină djinn* care să conducă lumea. Ah, e teribil de revoltător! Răzburarea perfectă.

Kamran a încercat din nou să se ridice. Mîntea îl îndemna la răzburare, dar vederea îi era încă nesigură. Camera, podeaua, Cyrus însuși – erau toate perfect clare, dar Alizeh rămăsese mai mult un nimb decât o persoană, o serie de halouri întrepătrunse desenând vag forma unui corp. Însă ar fi fost poate suficient să-și imagineze cam pe unde s-o lovească.

Mărturisirile din această seară îi dovediseră cu prisosință cât de întemeiate fuseseră toate avertismentele bunicului său cu privire la fată, iar Kamran mai degrabă ar fi murit decât să-l

dezamăgească și a doua oară. Sabia lui se afla la câțiva metri de el și, deși distanța părea insurmontabilă, Kamran avea să se forțeze s-o parcurgă. Ar fi putut fi în stare să îngroape lama în inima ei acum, să o ucidă acum, să-i pună capăt acestei tragedii chiar în seara asta.

Abia reușise să facă un pas chinuitor spre sabia lui când ea și-a desprins privirea de la Cyrus; apoi, într-o străfulgerare de *kismet*¹, Kamran a reușit să vadă chipul lui Alizeh.

Părea îngrozită.

Priveliștea i-a străpuns pieptul ca o suliță chiar în momentul în care ceața din ochii lui părea să se limpezească; figura ei a devenit brusc clară și, ah, asta era cu adevărat o soartă crudă. Alizeh era un dușman posedat de o putere pe care nu și-ar fi putut-o imagina vreodată. Chiar și acum, ochii ei strălucitori scânteiau de o emoție care îl nimicea. Șiretenia ei era atât de grațioasă, atât de naturală – cerceta încăperea de parcă ar fi fost cu adevărat disperată.

Kamran și-a blestemat organul nenorocit adăpostit între coaste, apoi s-a lovit cu pumnul încleștat în coșul pieptului, de parcă ar fi vrut să-l ucidă. Drept răspuns, o angoasă teribilă i-a sfâșiat trupul, o senzație atât de brutală, încât i-a tăiat respirația; era ca și cum un copac ar fi încolțit pe neașteptate la picioarele lui, cu trunchiul străbătându-i coloana vertebrală și ramurile imense întinzându-i-se violent prin vene.

S-a ghemuit gâfâind și a fost gata-gata să rateze momentul când Alizeh a aruncat o privire în direcția lui și apoi a țâșnit fără veste, trecând din nou nevătămată prin infernul de foc.

¹ *Kismet*, cuvânt de origine turco-persană însemnând „soartă” sau „destin”, iar în Islam – „voia lui Allah”. În general, se referă la ceva ce „trebuia să se întâmple” sau la motivul pentru care s-a întâmplat cutare lucru.

Îl văzuse cumva întinzându-se după sabie? Îi ghicise intențiile?

Alizeh era o priveliște înnebunitoare în goana ei, cu faldurile de două ori arse ale rochiei vapoaroase. A zburat pe lângă el, abia acoperită de niște resturi de mătase transparentă; îi vedea fiecare curbură ațățătoare a trupului, forma suplă a picioarelor, rotunjimea sânilor, și Kamran se ura pentru că o dorea, o dorea chiar și acum. Se ura pentru foamea pe care o simțea în timp ce o privea plecând, ura instinctele care îi strigau, în ciuda tuturor dovezilor logice care arătau contrariul, că ea e în pericol, că ar trebui să se ducă la ea, să o protejeze...

— Stai... Unde pleci? a strigat Cyrus. Am avut o înțelegere... În niciun caz nu ai voie să fugi...

„Am avut o înțelegere.”

Cuvintele îi răsuna în cap iar și iar, și fiecare silabă era ca o seceră care îi lovea mintea, însângărând-o. Pentru Dumnezeu, câtor lovituri mai trebuia să le supraviețuiască trupul lui în seara asta?

— Trebuie! a strigat ea, în timp ce mulțimea agitată se dădea la o parte ca s-o lase să treacă. Îmi pare rău, îmi pare rău, dar trebuie să plec, să găsesc un loc unde să mă ascund, undeva unde el nu va...

Dintr-odată, Alizeh s-a ghemuit, ca și cum ar fi fost lovită de o forță invizibilă, și apoi a fost imediat smucită în sus, în aer.

Alizeh a țipat.

Kamran a reacționat fără să se gândească, un val de adrenalină împingându-l în picioare, iar nenorocita lui de prostie făcându-l să-i strige numele. S-a târât cât de aproape a îndrăznit de marginea zidului de flăcări, iar angoasa din vocea lui l-a trădat fără îndoială în fața lumii, dacă nu și lui însuși – însă acum nu se putea gândi la asta. Alizeh era lansată din ce în ce mai sus

în aer, răsucindu-se și țipând, în timp ce Kamran se condamna pentru durerea pe care o simțea la suferința ei – nici măcar acum nu reușea să înțeleagă lupta care se ducea în trupul său.

— Oprește asta! a strigat ea. Lasă-mă jos!

O înțelegere fulgerătoare l-a împins pe Kamran să-l privească pe Cyrus drept în ochi.

— *Tu!* a spus el, abia recunoscându-și asprimea propriei voci. Tu, tu îi faci asta!

Privirea lui Cyrus s-a întunecat.

— Singură și-a făcut-o.

Sunetul unui alt strigăt chinuit l-a împiedicat pe Kamran să răspundă. S-a întors la timp ca s-o vadă pe Alizeh urcând în spirală înspre tavan – era, fără îndoială, pradă unei magii foarte întunecate – și și-a pierdut pe loc cumpătul. Nu putea să pună ordine în haosul ăsta sau să răspundă la mulțimea de întrebări care îl asaltau.

În timp ce continua s-o privească, Kamran a început să simtă o adâncă îndoială.

Alizeh era o forță atât de puternică, încât îl revendica pe diavol ca prieten și îl avea ca aliat pe suveranul unei națiuni dușmane. Folosise magia neagră pentru a crea iluzii atât de convingătoare, încât el crezuse cu adevărat că suferise lovituri fizice la mâini, la gât, la față. Îl păcălise până și pe regele Zaal, făcându-l să creadă că e o servitoare neajutorată și ignorantă. Și totuși, ea plângea acum cu o isterie atât de credibilă, încât chiar și el...

— Poți s-o vezi...

Cuvintele astea l-au speriat. Kamran s-a întors către Cyrus, cercetând într-o clipită părul arămiu al dușmanului său și ochii lui albaștri și reci. Dintre toate lucrurile pe care Cyrus le-ar fi putut spune, *acesta* era totuși deosebit de ciudat, iar Kamran

era prea perspicace pentru a-l lăsa să treacă neobservat ca pe-o simplă vorbă-n vânt. Faptul că Cyrus părea cumva surprins de faptul că și Kamran o putea vedea părea să indice, răsucind puțin lucrurile, că...

Probabil alții nu puteau.

Era o idee care nu explica nimic în sine, dar care părea totuși de o importanță vitală. Kamran a început atunci să-și pună întrebări asupra cauzei orbirii sale temporare și a simțit că o teamă reînnoită îl strânge în gheare.

— Ce i-ai făcut? a întrebat Kamran cu grijă.

Cyrus nu i-a răspuns.

Regele din sud s-a desprins alene de coloană înainte de-a se apleca să-și ridice sabia. S-a îndreptat apoi spre Kamran cu o nepăsare afectată, târâind paloșul în urma lui ca pe-un câine în lesă, iar scrâșnetul sinistru al oțelului pe piatră a acoperit pentru scurt timp sunetul țipetelor lui Alizeh.

— Am crezut că a trecut prin foc ca să mă pedepsească, a răspuns Cyrus. Abia acum văd că a făcut-o ca să te protejeze.

În pupilele acelea albastre era o pâlpâire anume și, preț de-o secundă, Cyrus s-a trădat. Sub aparența lui placidă se ascundea ceva disperat și necontrolat, poate chiar zdrobit. Kamran a cântărit momentul cu un fel de milă, căci și-a dat seama atunci că tânărul era un rege mai slab decât părea.

— Știi cum o cheamă, a spus Cyrus încet.

Kamran a simțit un val de neliniște, dar nu a spus nimic.

— Cum ai ajuns să-i cunoști numele? a întrebat Cyrus.

Când Kamran a vorbit în sfârșit, vocea îi era grea și rece:

— Și eu aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

— Ai putea, într-adevăr, a recunoscut Cyrus, care începuse să-și ridice ușor sabia. Dar este totuși privilegiul meu să știu numele miresei mele.

O durere ascuțită a explodat în pieptul lui Kamran chiar în clipa în care o bubuitură asurzitoare a spart peretele sălii. Și-a înăbușit un strigăt, strângându-și brațele în jurul corpului în timp ce cădea din nou în genunchi și tresărind din cauza brutalității șocului. Kamran habar n-avea ce i se întâmpla și nici nu avea timp să încerce să ghicească. N-a reușit decât să-și deschidă pleoapele cu mare greutate chiar la timp ca să asiste nu doar la distrugerea casei sale, ci și la sosirea unui dragon enorm, cu solzi irizați, a cărui vedere părea să-i înghețe tot sângele din vine.

Divinatorii n-ar fi îngăduit niciodată ca o fiară străină să străbată cerurile Arduției.

Dar Divinatorii erau morți.

Kamran a privit cum dragonul o prinde pe Alizeh chiar în clipa în care aceasta începuse să cadă brusc, amețindu-l cu totul. Creatura monstruoasă a așezat-o ferm pe tânăra pe spațele ei înainte de-a se lansa din nou în sus. Animalul a scos un răget puternic și și-a fluturat aripile de piele, apoi, într-o clipită, atât bestia, cât și călăreața sa au dispărut în noapte prin enorma breșă proaspăt deschisă în zidul palatului.

În haosul care-a urmat, Kamran n-a mai putut să ignore cât de răvășită îi era mintea.

Durerea pierderii bunicului său abia începuse să-l străpungă, iar fiecare trădare ulterioară îl zdrobise – ca tot atâtea alte morți, mai mici, fiecare dintre ele de-o nedreptate sfâșietoare, fiecare dintre ele cerând să fie plânsă o vreme.

Zaal fusese o iluzie. Hazan fusese o iluzie. Alizeh...

Alizeh îl *distrusese*.

Totuși, cumva încă mai auzea vuietul mulțimii, încă mai simțea căldura apăsătoare a cuștii sale, frigul pătrunzător al podelei de marmură de sub genunchii săi. Nu mai avea puterea

să stea în picioare; durerea îi străbătea fără milă corpul iar și iar, și nu dădea semne de slăbire. Încet, Kamran și-a ridicat capul și l-a privit pe Cyrus drept în ochi. Se simțea atât de îndurerat, încât gâtulejul părea să-i sângereze în timp ce vorbea:

— E adevărat? a întrebat el. Chiar se va căsători cu tine?

Cyrus a făcut un pas înainte, cu sabia pregătită.

— Da.

Kamran nu-și revenea.

A făcut o grimasă când a simțit o nouă durere care i-a explodat pe gât și pe umeri. Lovitura venise atât de spontan, încât până și Cyrus s-a încruntat.

— Fascinant! a exclamat regele tulanian, ridicându-i bărbia lui Kamran cu vârful sabiei.

Kamran, care abia mai putea respira din cauza suferinței, a reușit totuși să se smucească înapoi, mișcarea provocându-i un nou val de durere.

— Se pare că ești pe moarte.

— Nu! a gemut Kamran, sprijinindu-și mâinile pe podeaua de piatră.

Cyrus a dat să râdă.

— Nu cred că ai ceva de spus în această privință. Doar dacă n-ai cumva de gând să calci pe urmele bunicului tău.

Kamran nu știa de unde-și trăgea puterea, dar s-a ridicat de pe podea cu tăria care se naște numai într-un om distrus, înnebunit.

Kamran fusese golit de toate.

În decurs de o oră, firele întregii sale vieți se destrămaseră. Acum se simțea nebun și arzând de febră, de parcă traversa un coșmar. Cumva, ororile îl întăriseră. Simțea că nu îi mai rămăsese nimic.

Și că nu mai are nimic de pierdut.